

τερο στα Καμίνια και 'ς αυτό έσυμψώ- νησαν όλοι.

'Αλλά σε λίγο ο Κύρος Σμιθ, που έξακολούθησαν να τον περιποιούνται, ά- νοιξε τα μάτια του.

— 'Αφέντη μου! αφέντη μου! έφώ- ναξε ο Νάβ.

Ο μηχανικός τώρα τον άκουσε. Τον έγνωρίσε... και τον Σπίλεττ... και τους άλλους... και το χέρι του έσφιξε έλα- φρά τα δικά τους.

Και πάλι μερικά λόγια εξέφυγαν από το στόμα του, τα ίδια βέβαια που είχε ξαναπεί και που μαρτυρούσαν ότι κάποια σκέψις έδασάνιζε, και τώρ' άκόμη, το μυαλό του. 'Αλλ' αυτή τη φορά τα κατάλαβαν.

— Νήσος ή ήπειρος; είχε ψιθυρίση. — Και τί μας νοιάζει; έφώναξε ά- κράτητος ο Πέγκροφ. Φθάνει που είσθε ζωντανός, κύριε Σμιθ! Νήσος ή ήπει- ρος; Αυτό θα το μάθουμε ύστερα.

Ο μηχανικός εκούνησε έλαφρά το κεφάλι του, σά να ήθελε να πεί «έχεις δίκη», και ξανάκλεισε τα μάτια.

'Εσεβάσθησαν αυτό τον ύπνο κι' άρ- χισαν άμέσως να ετοιμάζονται για να μεταφέρουν τον Κύρο Σμιθ στα Καμί- νια. Ο Νάβ, ο Χάρμπερτ κι' ο Πέγ- κροφ βγήκαν από τη σπηλιά και πήγαν 'ς ένα ψηλό άμμόλοφο, στεφανωμένο με λίγα δένδρα ραχητικά. Στο δρόμο, ο ναύτης έλεγε και ξανάλεγε:

— Νήσος ή ήπειρος;.. 'Ακούς να συλλογίζεσαι αυτό, την ώρα που μόλις αναπνέεις! Τι άνθρωπος!

Όταν έφθασαν στην κυρυφή, έκοψαν από ένα δένδρο άρκετους κλάδους κ' έ- καμαν μ' αυτόους ένα φορείο, που θα το σκέπαζαν με φύλλα και με χορτόρια. 'Επειτα γύρισαν στη σπηλιά, που τους περίμενε ο Γεδεών Σπίλεττ, προσέχων τον μηχανικό.

Είχε παράση ως μισή ώρα. Στις δέκα, ο Κύρος Σμιθ έξυπνησε από τον βαθύ εκείνον ύπνο, ή μάλλον τη νάρκη. Τα μάγουλά του χλωμά ως τότε, άρχισαν κάπως να χρωματίζονται. 'Ανατηώ- θηκε λίγο, εκύτταξε γύρω του κ' έφάνηκε σά να ρωτά που εύρισκεται.

— Μπορείτε να μάκούσετε, χωρίς να κουρασθήτε; τον ρώτησε ο ρεπόρτερ.

— Ναι, άποκρίθηκε ο μηχανικός.

— Μου φαίνεται, είπε τότε ο ναύ- τής, ότι ο κ. Σμιθ θα σάς άκούση καλ- λίτερα, αν φάγη πρώτα λίγη άπ' αυτή την ζελατίνα!

Και του παρουσίασε το πηγμένο ζουμι της φραγκόκτας με λίγο κρέας.

— Φάτε, κύριε Σμιθ, έπρόσθεσε' είναι τ έ τ ρ α .

Ο μηχανικός έφαγε μερικά κομμα- τια του πουλιού και το έπιλοιπο το μοι- ράσθησαν οι σύντροφοί του, καταπεινα- σμένοι.

— 'Ας είνε, έκαμε ο ναύτης, που το μερτικό του δεν του ίκανοποίησε την κεί- να. Θα χορτάσουμε ύστερα στα Καμί- νια. Γιατί πρέπει να ξέρετε, κύριε Σμιθ, ότι εκεί-κάτω έχομε ένα σπίτι με κά- μαρες, με κρεβάττια, με τζάκι και με κελλάρι. Στο κελλάρι μας έχει μερι- κές ντουζίνες αυγά πουλιών, που ο Χάρμπερτ μας τα λέει κ ο υ ρ ο υ κ ο ύ . Το φορείο σας είνε ζτοιμο και, μόλις αισθανθήτε άρκετή δύναμη, θα σάς πάμε στο σπίτι.

— Ευχαριστώ, φίλε μου, άποκρίθηκε ο μηχανικός' μια-δυό ώρες άκόμη, και θα μπορούσαμε να φύγουμε... Μιλήστε τώρα, κύριε Σπίλεττ!

Ο ρεπόρτερ διηγήθηκε τότε όλα τα συμβάντα των ναυαγίων, όσα δεν ήξευρε ο Κύρος Σμιθ.

— Όστε λοιπόν, ρώτησε στο τέλος, με άδύνατη άκόμη φωνή, ο μηχανικός' ώστε λοιπόν δεν με βρήκατε 'ς την άκρογιαλιά;

— Όχι, άποκρίθηκε ο ρεπόρτερ.

— Δεν μ' εκουβαλήσατε σεις 'ς αυτή τη σπηλιά;

— Και πόσο απέχει αυτή ή σπηλιά από την παραλία;

— Ένα μίλλι σχεδόν, άποκρίθηκε ο ναύτης. Κι' όσο άπορείτε σεις, άλλο τόσο άπορούμε και μεις που σάς βρήκαμε έδω-μέσα!

— 'Αλήθεια... αυτό είνε πολύ πα- ράξενο!

— Μα δεν μπορείτε να μάς πείτε τώρα, τί σάς συνέβη, από τη στιγμή που σάς πήρε 'κείνο το κύμα;

Ο Κύρος Σμιθ έσυγκέντρωσε της άναμνήσεις του. 'Αλλά λίγα πράγματα ήξευρε. Το κύμα τον είχε άρπάξει από το δίκτυ του άεροστάτου. Στην άρχή βυθίσθηκε στο νερό, αλλά όταν ανέβηκε πάλι στην επιφάνεια, μέσα στο μισο- σκόταδο, αισθάνθηκε ένα ζωντανό σώμα να κινείται κοντά του. 'Ηταν ο Τόπ, που είχε πέση στη θάλασσα, για να τον βο- ηθήσει. Σήκωσε τα μάτια, αλλά δεν είδε πιά το άερόστατο, που, εξαλαφρω- μένο από το βάρος αυτού και του σκύ- λου, είχε πετάξει πάλι σά σάϊτα. 'Ετσι βρέθηκε μέσα στ' άγρια κύματα, μισό μίλλι τουλάχιστο μακριά από την ξη- ρά. 'Εδοκίμασε ναγωνισθή, κολυμβών μ' όλην του τη δύναμη. Ο Τόπ τον κρα- τούσε από τα φορέματα. 'Αλλά ένα ισχυρότατο ρεύμα τον άρπαξε, τον έ- σπρωξε προς βορράν και, ύστερ' από μισής ώρας άπεγνωσμένο άγώνα, έβού- λιαζε, παρασύρων στην άβυσσο και τον Τόπ. 'Από τη στιγμή εκείνη, ως τη στιγμή που βρέθηκε πάλι ανάμεσα στους φίλους του, δεν ένθυμείτο άπολύτως τίποτα!

— Και όμως, είπε ο Πέγκροφ, ρι- χθήκατε έξω και βρήκατε τη δύναμη να περπατήσετε ως έδω, άφού ο Νάβ είδε τη πατημασιές σας.

— Ναι, βέβαια... αυτό θα έγεινε... υπέλαβε ο Κύρος Σμιθ σκεπτικός.

'Αλλά 'ς αυτή την παραλία, δεν άπαν- τήσατε άλλον άνθρωπο;

— Όστε ίχνος! άποκρίθηκε ο Γε- δεών Σπίλεττ. 'Αλλά και αν υποθέσω- με ότι κάποιος σάς βρήκε και σάς έσωσε, γιατί να σάς έγκαταλείψει έδω όλομό- ναχο; Θα σάς έτωξε από τα κύματα, για να σάς άφίση να πεθανετε 'ς αυτή τη σπηλιά;

— 'Εχετε δίκη, αγαπητέ μου Σπί- λεττ... Να σου πώ, Νάβ;.. Μήπως έσύ, έτσι, χωρίς να το καταλάβεις;.. 'Αλλά όχι, όχι, δεν είνε δυνατόν!.. Υ- πάρχουν άκόμη μερικές από εκείνες της πατημασιές;

— Μάλιστα, κύριέ μου, άποκρίθηκε ο μαύρος. Και ίσα- ίσα έδω απέξω, πίσω άπ' αυτό το λόφο, 'ς ένα μέρος προφυλαγμένο από τη βροχή και τον άνεμο. Τάλλα θα σβύσθησαν τώρα, μ' αυτή την κακοκαιρία.

— Πέγκροφ, είπε ο Κύρος Σμιθ, κάμετέ μου τη χάρι να πάρετε τα πα- πούτσια μου και να πάτε να ιδήτε αν εφαρμόζονται άκριβώς 'ς εκείνα τάπο- τυπώματα.

— Άμέσως ο Πέγκροφ κι' ο Χάρμπερτ, όδηγούμενοι από τον Νάβ, πήγαν να κάμουν το πείραμα, ενώ ο Κύρος Σμιθ έλεγε στον ρεπόρτερ:

— Συνέβη κάτι άνεξήγητο!.. 'Ας είνε, γι' αυτό θα μιλήσουμε άργότερα. Σε λίγο, ο ναύτης, ο μαύρος και το παιδί ξαναγύρισαν.

Δεν ύπηρχε άμφιβολία: Τα ύποδή- ματα του μηχανικού εφαρμόζοντο άκρι- βέστατα στ' άποτυπώματα εκείνα. Ο Κύρος Σμιθ λοιπόν είχε άφίση τα ίχνη του στην άμμο.

— Φαίνεται, είπε αυτός, ότι θα περπάτησα έτσι, σαν ύπνοβάτης, χωρίς να το καταλάβω. 'Εκείνο που θέλησα πριν να πωδώσω στη Νάβ, το έπαθα έγώ. Θα ήμουν ζαλισμένος, μισοαναί- σθητος, κι' ο Τόπ βέβαια, με το έν- στικτό του, θα μ' έφερε ως έδω, άφού μ' έβγαλε από τη θάλασσα. 'Ελα έδω, καλέ μου Τόπ!

Ο θαυμασιος σκύλος έτρεξε γαυγι- ζων με χαρά στον κύριό του, που τον έ- χείψε όπως του άξιζε. 'Ηταν πλέον ή βέβαιο ότι άλλη εξήγησις δεν χω- ρούσε κι' ότι στον Τόπ άποκλειστικώς έχρεωστέιτο ή σωτηρία του Κύρου Σμιθ.

Το μεσημέρι, ο Πέγκροφ ρώτησε τον μηχανικό, αν μπορούσαν πλέον να τον μεταφέρουν. Για μόνη άπάντησι, ο Κύ- ρος Σμιθ, με μια μεγάλη, γεμάτη θέ- λησι προσπάθεια, σηκώθηκε όρθιος. ('Επειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΤΡΕΛΟ ΚΟΥΝΕΛΙ

(Συνέχεια και τέλος' ίδε σελίδα 89.)

Το Κουνέλι έφυγε τρεχάτο, και σε λίγο ξαναγύρισε μ' ένα σχοινί γερό, χονδρό και μακρό.

— Όρίστε, είπε στον Κροκόδειλο, πιάστε σεις τη μιάν άκρη' έγώ θα κρα- τώ την άλλη.

Και προχρηματικώς, κρατώντας την άλλη άκρη του σχοινού, άπομακρύνθη- κε από το ποτάμι, πήγε στο δάσος, βρή- κε τον 'Ελέφαντα και του είπε:

— Όρίστε! πιάστε σεις αυτή την άκρη. 'Εγώ πάω να πιάσω την άλλη.

Κ' έφυγε. 'Αντί όμως να πάη να πιάση «την άλλη», που την κρατούσε δά ο Κροκόδειλος, πήγε και κρύφτηκε μέσα στη φτέρη, πίσω από τον μικρό του λόφο, που ήταν στην μέση άκριβώς του διαστήματος, που έχωριζε τους δυό αντιπάλους.

Το διάστημα αυτό ήταν άρκετό, σχε- δόν ως είκοσι μέτρα, όσο δηλαδή ήταν και το σχοινί. Και ούτε ο 'Ελέφας έ- θλεπε τον Κροκόδειλο, ούτε ο Κροκό- δειλος τον 'Ελέφαντα' αλλά καθένας ένόμιζε ότι είχε αντίπαλο τον Γιαννάκη.

Τότε αυτός, από τον κρυφώνα του, τους έρώναξε δυνατά:

— Προσοχή! Μόλις άκούσετε το σύνθημα, να τραβήξετε μ' όλη σας τη δύναμη! Σας το ξαναλέω όμως και να ξέρετε, ότι ή δύναμή σας είνε μηδα- μινή μπροστά στη δική μου και θα σάς νικήσω!

— 'Ελα τώρα! πές το σύνθημα και θα το ίδουμε! άποκρίθηκε ο Κροκόδειλος.

— Άρισε τώρα τα καυχήματα! εί- πε συγχρόνως και ο 'Ελέφας.

Όστε αυτός άκουσε τον Κροκόδειλο, ούτε εκείνος τον 'Ελέφαντα. Ο Γιαν- νάκης

«Δεν σάς τάλεγα έγώ;» (Σελ. 95, στ. β').

νάκης όμως που ήταν, καθώσ'είπαμε, στη μέση, τους άκουσε και τους δυό. Και μόλις κρατώντας τα γέλια, ξαναρώναξε:

— Καλά! καλά!.. Λοιπόν, έτοιμοι;.. Έμ π ρ ό σ !

Τους έδωσε έτσι το σύνθημα κι' άμέ- σως ο 'Ελέφας άρχισε να τραβά. Το ίδιο κι' ο Κροκόδειλος. Στην άρχή έ- λαφρά, σιγά, μαλακά. 'Επειτα όμως, ολοένα δυνατώτερα. Και δός του για να παρασύρη ο ένας τον άλλον, και δός του, αλλά που! Του κάκου έβχζαν

όλη τους τη δύναμη, τόσο πιά, που έ- χασαν, όχι μόνον την άναπνοή τους, αλλά και τη γαλήνη τους και την άτα- ραξία. Ο χοντρο- 'Ελέφας μάλιστα έκανε τέτοιο άγώνα, ώστε πολλά δένδρα, που τα κούντησε χωρίς να θέλη, έσπασαν από το βάρος του. Ο Κροκόδειλος πάλι είχε πέση στο ποτάμι κ' έκανε τόσο παράφορα κινήματα, ώστε το νερό άναστατώθηκε κ' έχό- ρευαν από την τρικυ- κυμία ή βαρκοϋλες των ψαράδων, που είχαν ρίξη τα δίκτυά τους εκεί- κοντά.

'Εννοείται, ότι κα- θένας από τους δυό δυνατούς αντιπάλους, νομίζων πως έχει να κάνη με τον Γιαννά- κη, άπορούσε πολύ για την ανέλιπτη άν- τίστασι που εύρισκε και προσπαθούσε να την νικήση. 'Ηταν πιά ζήτημα φιλοτιμίας. Και θα τραβούσαν έτσι ως τη συντέλεια του κό- σμου, χωρίς να κατα- δεχθή να υποχωρήση ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος, αν δεν συνέβαι- νε κάτι τι, που έπρεπε κανείς να το περιμένη: 'Από τα πολλά τρα- βήγματα, στο τέλος κόπηκε το σχοινί.

Ο 'Ελέφας τότε ξα- πλώθηκε χάμω και κυ- λίσθηκε δέκα βήματα προς τα όπίσω, ενώ ο Κροκόδειλος, με την τούμπα που πήρε, λίγο έλειψε να σπάση την ούρά [του στην άλλη όχθη του ποταμού! Στην κρυφώνα του, ο πονηρός ο Γιαν- νάκης έδακρυζε από τα πολλά γέλια κ' έτριβε τα χέρια του, δηλαδή τα πό- δια του, από τη χαρά. Και άμα είδε το αποτέλεσμα, έτρεξε ίσα στον 'Ελέφαν- τα, που τον βρήκε σε κακή κατάστασι, καταϊδρωμένο, με καταϊδασμένα τ' αυ- τιά, ναγωνίζεται για να σηκωθή.

— Τα είδατε, κύριε 'Ελέφαντα; του έφώναξε' δεν σάς τάλεγα έγώ; Νά, αν δεν έσπαζε το σχοινί, βεβαιοτάτα που θα σάς έσερνα επάνω μου. 'Ελπίζω, ότι θα πάψετε τώρα να καυχάσθε για τη δύναμή σας. Χαίρετε, κύριε Μακροπροδοσίδα!

Ο γίγαντας του δάσους αισθάνετο τόση ταπεινώσι για την ήττα του, ώστε δεν βρήκε να πεί λέξι.

Τότε ο Γιαννάκης έτρεξε στον Κρο- κόδειλο.

— Ούά, κύριε 'Αμφίβιτε! του έφώ- ναξε. Είδατε πως, αν το καλήσχοινο

βαστούσε άκόμη λίγο, θα σάς έβγαζε από το ποτάμι σας και θα σάς ανάγκα- ζα να τρέξετε σε μένα, πολύ γρηγορώ- τερα άπ' ό,τι θα έπιθυμούσατε; Πεισθή- τε τώρα, ότι ή δύναμις και το μπόι είνε δυό πράγματα διαφορετικά. Χαίρετε, κύριε Μακρομούτρη!

Ο Κροκόδειλος έπρασίνισε άπ' το θυμό του. 'Αλλά νικημένος κι' αυτός,

«Ο 'Ελέφας ξαπλώθηκε χάμω και κυλίσθηκε...» (Σελ. 95, στ. 6').

ταπεινωμένος σαν τον 'Ελέφαντα, δεν είπε λέξι. Έκαμε μόνο μακροβούτι στο ποτάμι, για να κρύψη τη ντροπή του... (Emile Pech] KIMON ALAKIHS

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΔΙΠΛΟΣ ΠΟΝΟΣ

(Διασκευή) Για να κόψη ένας χωριάτης Μιά καλιά βελανιδιά, Σφήνες κάνει άπ' τα δικά της Μεγαλύτερα κλαδιά...

— «Άχ, διπλά πονώ, που σφήνες Μούχων κάνει τά παιδιά, Της Μανούλας τους μ' έπεινες Νά ξεσχίσουν την καρδιά!»

ΚΟΤΣΥΦΙ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ

— Για πού με τόσο κέφι Κοτσύφι μου; «—Στά νέφη... Και Σύ, κορυδαλέ μου, Χαμοπετάς, καλέ μου;» — Οαρρώ, μικρά δεν έχεις Και στά... ψηλά μου τρέχεις! Μά όποιος παιδάκια τρέφει... Πιά δεν ζητάει τά νέφη!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

(*) Γνωστό, πόσο ψηλά πετάει ο Κορυδαλός κελαιόδοντας γλυκά και φαιδρά, μα όσο δεν έχει μικρά.—Σ. Π.

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

"Εδειχνε μιά έκπληξι, που ήταν βέβαια προσποιητή.

— 'Αλήθεια; είπα εγώ, σά να τον πιστεψα. Κ' έρχεσθε να ιδήτε τον πατέρα μου;

"Η έκπληξις του Βάρθου μεγάλωσε και τώρα εφάνηκε πιδό αληθινή.

— Μά νομίζω ότι ο σινιόρ πατέρας σας δεν είν' εδώ! εφώνασε. Λέπει στην πόλι. Νόν ε' βέρο; (*)

"Ο ξένος μιλούσε πολύ άσχημα τά άγγλικά και με μιά ιταλική, σικελική προσφρά, άκόμη πιδό κτυπητή από την προσφρά του Φραντζέσκου.

— Ναί, αλλά τον περιμένω από στιγμή σέ στιγμή. Θα γυρίση σήμερα με δυό-τρεις φίλους του. "Αν θέλετε να περιμένετε λίγο, νομίζω ότι θα μπορέσετε να τον ιδήτε.

Αυτό ήταν αρκετά άληθινό κ' εβιάσθηκα να τó ανακοινώσω, με την ιδέα ότι θα είχε καλό αποτέλεσμα. Ο Βάρθος εζαφνα μπορούσε να σκεπθώ, ότι θάταν φρονιμώτερο να φύγη...

Την στιγμή εκείνη, ο άδελφός του Τομάζος, άνήσυχος, κάτι τού είπε στί "αυτί, που δεν τάκουσα. Και ο Βάρθος τού άποκρίθη με άπότομο τρόπο, ιταλικά:

— Δεν έχει να κάνη! Μπορεί και ναργήση ώρες. "Εχουμε όλο τον καιρό να κάμωμε μεϊς εκείνο που θέλουμε!

Χάρης στά μαθήματα τού Φραντζέσκου, και προπάντων στην πρακτική που έκανα μιλώντας μαζί του ιταλικά, ή μητρική γλώσσα του Βάρθου Μπαρμπούτζη μου ήταν τώρα πιδό εύνόγη από τάθλια άγγλικά του. Κί' ή άπάντησις που έδωσε στον άδελφό του, δηλωτική των κακών του σκοπών, μ' έκαμε νανάτριχάσω.

"Υστερα, ο άνθρωπος με τó σημαδιακό χέρι εστράφη 'ς έμέ. Προσπάθησε να μετριάση την άγρία έκφρασι του προσώπου του μ' ένα μορφασμό σά χαμόγελο.

(*) 'Ιταλ. Δεν είνε αλήθεια;

λο' και τó άποτέλεσμα ήταν άπαισιό. — "Α λ τ ρ ο ! (*) είπε' δεν ήλθαμε σήμερα να επισκεφθώμε τον κύριο πατέρα σας. Γυρεύουμε ένα πατριώτη μας, που μένει μαζί σας, τον Φραντζέσκο Καζάλε. "Ηλθαμε έπίτηδες από την Σικελία για να τον ιδώμε.

— "Εκάματε πολύ καλά, άποκρίθηκα εγώ, κί' αυτό δείχνει πόσο τον αγαπάτε. "Αλλά...

— Δεν μάς περιμένει, ξέρετε! με δέικοψε ο Βάρθος' είνε γί' αυτόν μιά μεγάλη, πολύ μεγάλη έκπληξις. Και βιαζόμαστε να τού την κάμωμε, σινιόρ. Σάς παρακαλώ, όδηγήστε μας 'ς αυτόν γρήγορα! Πού είνε;

Τó χαμόγελο του σημαδιακού ανθρώπου, είχε γίνη διαβολικό.

"Ο Βάρθος άνοιγε άκόμη και τά ντουλάπια..."

Εύτυχως θυμήθηκα, ότι ο Φραντζέσκος είχε προδοθή μόνος του με τή σικελική του εκείνη αναφώνησι (γ χ ο υ ά ρ ν τ α λ ά γ κ ά μ π α), που την υπεδέχθηκα από κάτω ένα γέλιο φριτό. Δεν έπρεπε να πώ φέμματα.

— Ναί, άποκρίθηκα' πρόόλιγου ο Φραντζέσκος ήταν μαζί μου εδώ' περιμέναμε να ιδώμε ποιός ανέβαινε. "Υστερα όμως, τή στιγμή που κάποιος από σάς έπεσε, εκύτταξα δίπλα μου και δεν τον ξαναείδα.

"Ηταν ή αλήθεια, με κάποιους περιορισμούς, με τής αναγκαίης επιφυλάξεις. "Ηθελα να τούς δώσω να καταλάβουν, ότι ο Φραντζέσκος τούς εγνώρισε κ' εκρύφθηκε, αλλά ότι εγώ δεν ήξερα άπολύτως τίποτε και θεωρούσα κάτι τυχαίο ή ανεξήγητο για μένα την εζαφάνησι τού υπηρέτη μας. "Ηλιπιζα μ' αυτό,

ότι άμα έψαχναν παντού και δεν τον εύρισκαν πουθενά, θάμπαιναν πάλι στή βάρκα τους και θα πήγαιναν από κεί που ήλθαν.

Πρέπει να όμολογήσετε, ότι ήταν πολύ τεχνικό, πολύ διπλωματικό, για ένα παιδι δεκατριών μόλις ετών, που ήμουν τότε, και τώρα που τó ξαναθυμούμαι, θαυμάζω κ' εγώ ο ίδιος πώς τó σοφίσθηκα έτσι καλά.

— Να πάρ' ο διάβολος τον άλλον! έβλαστήμησε στή γλώσσά του ο Βάρθος' έπροδούθηκα! Μερίσθηκε τον κίνδυνο και πήρε τά μέτρα του. Δεν θα

(*) 'Ιταλ. «κάθε άλλο!»

τον βρούμε άνόποπτο, όπως λογαριάζαμε!.

"Υστερα, με τó άπαισιό του χαμόγελο, που τó είχε άφίση μιά στιγμή, εστράφη πάλι σέ μένα.

("Επειτα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ζ'. — ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΟΥΤΣΟΣ

[Αλληλεις του κ. Γ. Ισοκοπούλου]

"Ο 'Αλέξανδρος Σούτσος εγεννήθη εις την Κωνσταντινούπολιν τó 1803, εκ τής μεγάλης φαναριωτικής οικογενείας των 'Ηγεμόνων. Πατήρ του ήτο ο Σπαθάριος Κωνσταντίνος Σούτσος, άνθρωπος εύγενής και πολύ άνεπτυγμένος, μητήρ του δέ ή λογία άδελφή του ποιητού 'Ιακώβου Ρίζου Νερούλου. 'Εκ των άδελφών του, ο Δημήτριος έφονεύθη νέος εις τó Δραγατσάν με τον 'Ιερών Λόχον, ο Παναγιώτης υπήρξεν ο ποιητής τον όποιον θα έδωμεν κατόπιν, και ή Αικατερίνη διεκρίθη ως λογίς, μεταφράστρις και ποιήτρια. 'Αφού έτελείωσαν τά εγκόλια εις τó Γυμνάσιον τής Χίου, οι άδελφοί Σούτσος εστάλησαν εις τó Παρίσι, διά να συμπληρώσουν τάς σπουδάς των' άλλ' εκραγείσθης τής 'Ελλ. 'Επαναστάσεως, κατήλθον εις την 'Ελλάδα και ο 'Αλέξανδρος μετέβη εξ αρχής εις τó Ναύπλιον. 'Εκει ήρχισε να δημοσιεύη τά ποιήματά του, σατυρικά κυρίως, διότι ο 'Αλέξανδρος Σούτσος ήτο προπάντων έξοχος σατυρικός. 'Εκτός των σατυρών, πολιτικών και κοινωνικών, όρμησμένων, σί όποια τó εστοίχισαν, και επί Καποδιστρίου εις τó Ναύπλιον, και επί 'Οθωνος εις τάς 'Αθήνας, παντοίας καταδιώξεις, εκπατρισμοί; και φυλακίσεις, ο 'Αλέξανδρος Σούτσος έγραψε και ποιήματα πατριωτικά. 'Εκ των γνωστοτέρων του είνε «'Η Τουρκομάχος 'Ελλάς» και «'Ο Περισπασμός». επικολυρικά. έκτενή, των όποιων πλείστα άποσπάσματα οί φίλοι μας γνωρίζουν από τ' "Αναγνωσματάρια των σχολείων. Καταδιωκόμενος πάντοτε, ο ποιητής απέθανε πύμπτοιχος εις την Σμύρνην τó 1863. "Αλλά μετά 14 έτη, να όσατά του μετεφέρθησαν εις τάς 'Αθήνας, όπου ετάφησαν μετά πάσης τιμής.

Εις τον παλαιόν χιτώνα.

Φιλοσοφεί!... Μή λυπήσαι; Φόρημά μου γηραλέον! Είχομεν την εποχήν μου, "Ημουν νέος κ' ήσουν νέον. Πλήν ή πρώτη καλλονή σου, "Η νεότης σου, δεν εζή Κ' εγηράσαμεν μαζί! Μή νομίσθης πολύν χρόνον Πώς μ' έμε θα τυραννήσαι. Και ήμέρας μη φοβήσαι. Μεινιμένος με χαλάσας, Με βροχάς και τρικυμίας... Τους περισπασμούς τού βίου, Τόν ζυγόν τής κοινωνίας, Βαρυνθείσα ή ψυχή μου, "Η τόν τάφον θα εκλέξη. "Η τά βάθη τής εοήμου. "Ηθελα, —σάν άποθάνω,— Εις τούς κλάδους γηραλέας Μελαγχολικής ήτέας, Εις τó μηνήμα μου πλησίον, Φίλος μου να σ' άποθέσθαι. Κί' άν κανένας να περισθίη "Απ' την ερημον συμπέσει, «Ποιητού—είπέ τον—ήμουν -Αχιλλίδατος χιτών. "Εγώ εζώ κ' ή πέτρα κρύπτει Και την μνήμην του κί' αυτόν!

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

"Επειδή 'εξ αιτίας του άποκλεισμού, οι δρόμοι δεν φωτίζονται πολύ, ο κύριος Λάμπρος γυρίζει τή νύκτα στο σπίτι του κρατώντας ένα φανάρι. Τó φώς του τον καθοδηγεί τώρα σέ μιά ερημη και κατασκοπτική συνοικία, όταν εζαφνα, εκεί στή γωνία ενός δρόμου, βλέπει έντρομος την σκιά ενός

λωποδύτη, που παραφυλάττει με μιά κάμα στο χέρι. Δυστυχία του τού κύριου Λάμπρου! "Ο λωποδύτης θα τού πάρη και τó πορτοφόλι του και τó φανάρι του. —"Αλλά όχι! Τό φανάρι θα σώση τó πορτοφόλι. "Ο κύριος Λάμπρος που τού ήλθε μιά φαινή ιδέα, άφίνει από πίσω του τó φανάρι, στέ-

κται εις προσοχήν και ύψώνει τó μαστιούνι του... Μιά πελωρία σκιά φρουρού χωροφύλακος σχηματίζεται τότε στον τοίχο. "Ο λωποδύτης την βλέπει και... όπου φύγη φύγη! Είνε ή σκιά του Νόμου που προστατεύει. Και ο κύριος Λάμπρος φθάνει στο σπίτι του σώος, άβλαβής, χαρούμενος και υπερήφανος για τó στρατήγημά του.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΕΣ

ΕΝΑ ΔΕΝΔΡΟ

"Ηλιος άκτίνα δεν τó έδλεπε τó μικρό, τó άφυλλο δενδράκι τής σκοτεινής αύλης' μόνο του εφύτρωνε, κατάμονο, δίχως κανένα στήριγμα, κανένα ξύλο, κανένα καρτί για ν' άρπαχθώ. Μονάχο, λυπημένο, ασθενικό, εσήκωνε ψηλά τά κλωνάκια του κί' αντίκρυζε από πάνω ένα κομμάτι τ' ουρανού, που ο ήλιος, γράζοντας τόν δρόμο του, δεν περνούσε ποτέ από κεί—μα ήταν τόσο, τόσο ψηλά, που τó έπιανε ζάλα. Γύρω του ύγροι τοίχοι, σάν κανενός ερημου πύργου' κοντά του ψυχή ανθρώπου δεν είχε φανή, κρυμμά καρδιά δεν τού είχε χαρίσει την καλωσύνη της, κανένα μάτι δεν τó είδε σιγά-σιγά να μεγαλώνη. Που άκι, δεν εκάθησε 'στά κλαδιά του να ψάλλη την άνοιξη' τó φθινόπωρο, που έμίτευαν τά τρομαγμένα κοπάδια, άκουσε ποτέ-ποτέ κανένα φτεροκόπημα, άλλ' όσο να στρέψη ψηλά, τó πουλάκι είχε χαθή' που να τó ιδούν εκεί, χωμένο μέσα 'ς τούς στοιβαγμένους εκείνους όγκους! Φθινόπωρο παντοτεινό γύρω του, φθινόπωρο παντοτεινό στήν ψυχή του, φθινόπωρο παντοτεινό και 'ς τήν καρδιά του. Κάποτε εβγήκαν μερικά σκουλήκια και έγλυφαν τής ρίζες του και κείνα, και έτρωγαν τον κορμό του. Τάδλεπε τó δενδράκι και έλεγε: «Αυτά δεν θα 'μφορέσουν να ιδούν τον ήλιο ποτέ!» "Αλλά μήπως και αυτό θα μπορούσε; Κάποτε-κάποτε, σάν όνειρο μακρινό και λησμονημένο, τού ήρχετο ή ιδέα, ότι θα ξεπετάξη άπ' τά μαρμασμένα εκείνα βάθη, θ' άφίση πίσω του την ύγρη πνοή τής σκοτεινής του φυλακής και τής σιωπηλής άράχνης, θ' αντικρύση τον ήλιο, θα καμαρώση τά σύννεφα, θα χαιρετήση τά πουλιά...

Μά γρήγορα τó έπιανε ή προτερινή λύπη του και ούτε τó πίστευε αυτό πιά, καθώς εζάρωνε πάλι, μακρού από τις καταγιγίδες που ετάραζαν τον ουρανό, μα και μακρού άπ' τó φώς, που τον πλημμυρούσε. Αναρίθμητα τέτοια δενδράκια, σέ άναρίθμητες μεριές τού κόσμου, φυτρώνουν από κάποιον άπορριγμένο σπόρο, αναβαίνουν, ζούν λίγο και πεθαίνουν, γέρνοντας 'στη γη τά μαρμασμένα τους κλαδιά. "Εκείνο όμως είχε την ετυχητία κάποιος να τó ιδή, κάποιος, που ή τ' ύχη τον έφερε από εκεί, και να τó πάρη, άκέραιο όπως ήταν, να πάρη άλλο να τó φυτέψη. Μακάρι να την είχαν όλα αυτήν την ετυχητία! "Εοριζόόλησε βαθιά, έσειξαν ή ρίζες του παχειούς βάλους, έγεινε ψηλό, άκλόνητο, εχαιρέτιζε τά μεγαλύτερα δένδρα τριγύρω του, έλαμπε 'στο ήλιου τó φώς, έμούσκευε από τή βροχή, τώδερνε τó χαλάζι, τó λυγίεζε ο βοριάς, τó φοβέριζαν ή σπαθίες τού κεραυνού, τώπνιγε ή πάχνη, κ' ή κορυφή του εφάνταζε σάν κατάρτι καρραβιού χωμένο κάτω από τó κύμα, για να ξαναπροβάλλη όμως πάλι άπειραγχη όπως πρώτα. Πράσινο, φυλλωμένο, άδάμαστο. Χαϊρόντανε τή ζωή και τή ρουφούσε από παντού' από τó διάφανο νερό, που γλουγουλούκιζε 'ς τής ρίζες του, από τó φώς, που τó γαίδευε, από τόν άέρα, που τó λίκνιζε 'ς τά φτερά του. Πέρασε καιρός, τó δένδρο ψήλωσε, αντίκρυσε τά μακρινά καμπαναριά και τής μακρινές κορφές' και μέσα σ' όλα εκείνα και τó στόμα τού παλιού καστελλιού' τó δένδρο έτριξε, μόλις τó αντίκρυσε από πάνω ως κάτω, δίχως να ευσθ' ούτε πνοή' τó στόμα εκείνο ήταν σάν τó στόμα τού θανάτου, μαύρο, σκοταδερό, κί' όμως κάτι ζυπνούσε μέσα 'ς τó δένδρο.—

Μήπως; — "Α, όχι ποτέ, ούτε να τó σκεπθώ ότι ήθελε να ξαναγυρίση σ' εκείνο τó σκότος. Μά γιατί λοιπόν να τούρθη, αυτός ο τρώμος;—Γύρισε άλλοσ τά κλαριά του κί' έμεινε άκίνητο και συλλογισμένοι κάτω από τον ουρανό. "Εβγήκε πάλι την άλλη ήμέρα ο ήλιος και πάλι ξανάνοιξε τó μαύρο εκείνο στόμα που 'ετον φάρυγγά του υφαιναν ή άράχνης σιωπηλές. Τι να ζητούσε εκείνο τó στόμα; "Ηταν σάν στόμα μάννας, που ήθελε να ειλήση ένα άρπαγμένο της παιδι, ή σάν ένα στόμα άχόρταγο, που ζητούσε, δίχως να δίχη κανένα ψεύτικο στόλισμα, να καταπιή μόνο; Πάλι τó δένδρο έμεινε άκίνητο κάτω άπ' τον ουρανό, συλλογισμένο, με κλαδιά γυρτά... Μέρα με την ήμέρα, συνήθισε να βλέπη τó κάστρο και να τού στέλλη χειρετίσματα, άρχισε να τó σκέπτεται και να τó παρατηρή όλη την ώρα 'στην αρχή ρωτιούσαν και μόνο του: «Μά γιατί θέλω να τó κυτάζω;» "Υστερα όμως δεν είχαν μαμιά άξία για κείνο ούτε τά πολύχρωμα φυλλώματα, ούτε των πουλιών ή λαλιά, ούτε όλη ή γαλήνη, που άπλώνετο τριγύρω,—λές για να τó κάνη ν' άφίση τούς συλλογισμούς του. Τó κάστρο του! Τó κάστρο του! Τίποτ' άλλο πιά. Ζήλευε πάλι τά πουλιά, που πετούσαν, μά τά ζήλευε τώρα γιατί δεν είχε κί' αυτό φτερά τά φύγη μαζί τους. Μέρα με την ήμέρα, άρχισε να μαραίνεται' ο κηπουρός τó κύτταζε, τó ψηλαφούσε, τó ζουλούσε, δεν μπορούσε τίποτα ν' ανακαλύψη. "Ηταν μιά άρρώστεια πολύ περιεργή... Είχε μείνει πάλι μόνο κοντά στί' άλλα. Σέ κανένα δεν τολμούσε να 'πή ένα τόσο τρελλό μυστικό, καθώς μιλούσαν εκείνα τή βουερή τους όμιλία στον άνεμο. "Εγείρε μόνο του μιά μέρα και

Φούφ. (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας, ἀλλὰ φύλο...)

- 154. Κρυπτογραφικὸν 123456789627 = Μέγας ἀνὴρ τῆς νεωτέρης...

Τὸ πρώτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ Σύνεχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ Δεκεμβρίου-Μαοτίου

144. Λεξιγράφος Δύο γράμματα ἐπὶ ἄρῃ...

145. Συλλαβόγράφος Σύμφωνον, συμπλεκτικόν, φωνῆν Παρατάσσω...

146. Στοιχειόγράφος Ὁ σωτήρ τοῦ κόσμου εἶμαι Ὅπως ἔχω ἀν μάρτυρας...

147. Μωσαϊκὸν Ἡ Σερβία, ἡ Βουλγαρία, Ἡ Γαλλία, ἡ Ἰταλία...

148. Ταῦ ++++ = Μυθικός ἦρωας. **+ = Ποταμός τῆς Ἰταλίας...

149-153. Μαγικὸν Γράμμα Τῆ ἀνταλλαγὴ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων...

ΛΥΣΕΙΣ τῶν Πνευμ., Ἀσκ. τῶν φύλλον 48, 49 καὶ 50.

619. Κανέριον (Κανζ, Ρ'ιον).—620. Πῆξις πυρῆς.

628. Ἀραλία (ἄρα, Ἀσία).—629. Κρόνος - ἄνοι.—630. Ἄδης - δάση.—631. Ὁ ἄρτος, ἡ Ἄστα.

637. Ἡράκλειτος (Ἡρα, Κλειτας).—638. Χιλιὰς - Γιάς.—639. Ἄργος - ἀργός - ἀργός.—640. Ἡ ἑλιάς, τὸ ἔλεος.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσσεως τοῦ 1916, κόκκινα με χρυσοῦ γράμματα...

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΣΕΩΣ.' Βιβλία τετραπλά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικὰ...

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ἔληφθησαν ἀπὸ 8-14 Φεβρουαρίου...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Table with columns: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ λ. 20

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ (Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια) Ἀναγκάσθηκε ὁμοῦ νάκκουμπῆσθαι ἐπάνω στὸ ναυτιή(*)...

στην ἄμμο. Ὁ Κύρος Σμιθ ἐκοιμάτο ἀκόμη βαθεία. Ὁ Πέγκροφ τότε, με μεγάλη του ἐκπληξή παρατήρησε...

λιά. Ἦταν φανερό, ὅτι ἡ θάλασσα, περνώντας ἐπάνω ἀπὸ τὸ νητιάκι, εἶχε φθάσῃ ὡς τὴ βάση τοῦ γρανιτινοῦ τοίχου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. Ὁ Κύρος Σμιθ νὰ εἶνε καλά!—Τὰ περάματα τοῦ Πέγκροφ.

Ὁ Νάβ ἔξαρνα, ὅλος χαρὰ γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ κυρίου του, δὲν ἔδωσε καμμιά προσοχή στα λόγια τοῦ Πέγκροφ.

(*) Ἴδε εἰκ. 11ου φ. σελ. 86. (**) Ἴδε εἰκ. πρ. φύλ. σελ. 93.